Anledning til Mistanke hverken med Hensyn til sin Gudsfrygt eller sin Moralitet.

Herr Senard fik det Indfald at benytte den skikkelige Landsbypræsts Skjulested til deri at gjemme Diamanter til en Værdi af trehundredetusinde Francs; han bragte dem den følgende Morgen selv ud til Landsbyen, indesluttede i et lille Skrin. Den fælles Skat blev lagt i sex Fods Dybde under Jorden, bedækket med Grønsvær og skjult saaledes, at den kunde undgaae selv den Skarpsindigstes Opmærksomhed. Kosakkerne undlode ikke at aflægge et Besøg i Livry og i Omegnen, hvor de rigtignok gjorde noget Bytte; men takket være gamle Moiselets Klogt, den kostbare, skjulte Skat undgik deres Rovsyge.

Den skikkelige Landsbypræst gned sine Hænder af Glæde, og lykønskede sig alt til sin uskyldige List; men en smuk Dag styrtede Moiselet mere død end levende ind i hans Studerekammer og meddelte ham, at Skatten var forsvunden. Begge ilede til Gjemmestedet. Men alle deres Undersøgelser overbeviste dem kun om, at Alt var borte; de skurkagtige Kosakker havde fuldført Arbeidet fuldstændigt, de gudsforgaaende Hedninger! De havde ikke engang skaanet Kirkens hellige Kar! Den arme Præst var nærved at besvime, da han kom til Kundskab om Tabets hele Størrelse, og det var en Ynk at see Moiselet; han sukkede og stønnede, som om han lige skulde til at opgive Aanden. Denne forfærdelige Ulykke kunde ikke have nedbøiet ham mere, selv om Tabet havde truffet ham personlig. Hans Sorgs Heftighed forhindrede ham i at ledsage Præsten, som satte sig i den første den bedste Vogn og kjørte til Paris, for at underrette sin Ven Senard om den sørgelige Nyhed.

Senard tilbagelagde Afstanden mellem Palais Royal og Politikammeret i et eneste Spring. Han tog ikke i Betænkning, at beskylde den selvsamme Person, der havde skjult Skatten, vi mene den glatungede, den gudsfrygtige, den bedrøvede gamle Moiselet, for Tyveriet. Herr Henry var af samme Mening trods Alt, hvad Præsten vidste at anføre til sin Klokkers Forsvar. Da Vidocq blev raadspurgt, nærede han den samme Anskuelse; han bemærkede dog, at det var en høist kilden Sag, men han vilde alligevel paatage sig den og haabede, at han skulde komme derfra med Ære.

„Tag intet Hensyn til Omkostningerne," sagde Herr Senard, „min Pung staaer til Deres Raadighed, og jeg er villig til at bringe ethvert Offer. Skaf mig blot mit Diamantskrin, saa lover jeg Dem tituſind Francs i Douceur."

Uagtet Herr Senard efterhaanden formindskede den udlovede Douceur i samme Forhold som Opdagelsen forekom ham sandsynligere, forsikrede Vidocq dog, at han vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt. Herr Senard og Præsten vendte tilbage til Pontoise, hvor Moiselet ifølge deres Angivelse blev fængslet og forhørt. Forhørsdommeren anvendte ethvert optænkeligt Middel for at bevæge ham til at tilstaae sin Brøde; men han vedblev at forsikre om sin Uskyldighed, og man stod alt i Begreb med at sætte ham paa fri Fod igjen; men nu satte Vidocq en af sine flinkeste Haandlangere i Bevægelse. Denne Person traadte ind til Moiselets Kone, forklædt som Soldat, med den venstre Arm i Slynge og forsynet med en Indqvarteringsbillet. Han fortalte, at han nys var udskreven fra Hospitalet, og at han kun vilde forblive otte og fyrretyve Timer i Livry; men kort efter sin Ankomst faldt han og forvred sin Fod, saa at det blev umuligt for ham at forsætte Reisen. Byfogden bestemte derfor, at han indtil nærmere Ordre skulde være Bødkermadamens Gjest.

Madame Moiselet hørte til de livlige og lystige Koner, som ikke tage i Betænkning at leve under Tag med en saaret Rekrut, og hun var kun sex og tredive Aar gammel. Onde Tunger sagde tillige, at hun undertiden kiggede lidt for dybt i Glasset. Den foregivne Soldat undlod ikke at angribe hende fra alle de svage Sider, hvorfra hun var tilgjængelig, ja han tog ikke engang i Betænkning nu og da at tractere hende med en Flaske Viin. Han var hendes Secretair og skrev Breve efter hendes Dictat til hendes fængslede Mand. Han paavirkede hendes Forfængelighed og Pyntesyge ved at sende en Bissekræmmerske hen til hende med Stads, der maaskee vilde være istand til at lokke Præstens Skillinger ud af det saa vel skjulte Gjemmested eller bringe nogle af de hellige Kar frem for at benyttes ved en Tuskhandel; men Alt var forgjeves. Madame Moiselet var den personificerede Taushed, hun var magelss forsigtig. Hendes Modstand opflammede Vidocq; han befalede sin Agent strax at helbrede sin forvredne Fod og komme tilbage, da han havde besluttet personlig at anstille Experimenter med Manden.

Forklædt som tydsk Tjener og uden at have givet Localautoriteterne det mindste Vink begyndte Vidocq at streife rundt omkring i Nærheden af Pontoise, for at blive optagen som Løsgænger. Intet i Verden var lettere for ham; han havde saa tidt og ofte undgaaet Gendarmernes Efterstræbelser, at han meget godt vidste, hvorledes han skulde bære sig ad, for at falde i deres Kløer. Da han ikke var forsynet med Pas eller andre Papirer, og da Politicommissairen ikke kunde forstaae hans Pluddervelsk, aabnede Fængselsdørene sig næsten ganske uvilkaarligt for ham. Ligesom han traadte ind i Gaarden, gjenkjendte han Moiselet. Han sluttede sig til ham, og gav ham mere ved Tegn end ved Ord at forstaae, at han ønskede at tractere ham med en Flaske Viin, for at indlede Bekjendtskabet. Moiselet førte ham ind i sit eget Kammer, hvor den ene Flaske blev tømt efter den anden. Vidocq lod, som om han var saa fuld, at han ikke kunde staae paa Benene, saa at Slutteren, som deeltog i Gildet, meget naturligt redte en Seng til ham i hans nye Vens Arrest. Det var Alt, hvad han ønskede for Øieblikket. Moiselet var meget glad; han følte ikke blot en Drankers Stolthed, over at have drukket en Rival under Bordet, men han fandt tillige, at Vidocq var en behagelig og rundhaandet Kamerat.

Da de to første Flasker vare betalte, afskar Vidocq en Knap af sin Kjole og fremtog en derunder skjult Louisd'or. Den følgende Morgen spurgte Moiselet ham om han havde flere? Vidocq gav ham at forstaae, at alle hans Knapper vare forsynede paa den samme Maade, alene med den Undtagelse, at under de store Knapper fandtes der dobbelte og under de smaa enkelte Louisd'orer. Den gamle Klokker hoppede og sprang af Glæde; han havde ingen Penge, i ethvert Tilfælde lod han, som om han ingen havde. Han var nemlig lykkelig ved at finde en Kamerat, som hjemmedig betalte deres fælles Udgifter uden at forlange andet Vederlag, end hans behagelige Selskab. Da Moiselet ikke kunde bevæge sin ælskværdige Gjest til at tale Fransk, søgte han selv at udtrykke sig i et Sprog, som man paa Skuepladsen af Høflighed betragter som et tydsk Jargon. Det var i dette forfærdelige Sprog, der endog vilde have bragt en Frankfurter-Jøde til Fortvivlelse, at Vidocq uden stor Overtalelse fortalte sin til Omstændighederne afpassede Historie.

Uagtet Beretningen just ikke var meget klar, forstod Moiselet dog uden Vanskelighed, at hans nye Ven i Slaget ved Montereau havde stjaalet sin Herres Badsæk og skjult den i Bondyskoven. Da denne Tilstaaelse ikke syntes at formindre ham eller at saare hans Følelser, kom Vidocq snart til den Overbeviisning, at hans nye Vens Samvittighed ikke hørte til de ømmeste, og han nærede nu ikke mere den ringeste Tvivl om, at Klokkeren bedre end nogen Anden vidste, hvor Præstens lille Formue, de hellige Kar og Herr Senards Diamanter vare blevne af. Han begyndte at lovprise det lystige Liv, som man førte paa den anden Side af Rhinen, Kvindernes Skjønhed og Vinens Fortræffelighed. Han fik ham til at ønske, at foretage en Reise til Tydskland, saasnart han atter var kommen paa fri Fod.

Vidocq, som nu følte sig overbeviist om, at hans Kamerat, i den Alder, hvori han var, ikke kunde udkaste en slig Plan, uden at han vidste, hvor han skulde faae Penge fra, skrev til den kongelige Procureur, aabenbarede sig for ham som Chef for Sikkerhedspolitiet og bad ham om at udfærdige Befaling til, at han maatte blive forflyttet tilligemed Moiselet, under det Paaskud, at den Ene skulde til Livry og den Anden til Paris. Den fornødne Befaling udeblev naturligviis ikke længe.

De bleve kun bundne med et tyndt Reb; paa Veien antydede Moiselet, at det vilde være en let Sag at overskære det. Jo længer de reiste sammen, desto tydeligere gav han Vidocq at forstaae, at han satte al sin Lid til ham; hvert Øieblik bønfaldt han ham om, at han ikke vilde forlade ham, og Vidocq beroligede ham med det tvetydige Svar: „Ja, Freund Franzose, jeg Dem nicht forlader, jeg Dem nicht la'er gaae allein."

Omsider kom det afgjørende Øieblik; Rebet blev overskaaret, og Vidocq sprang over den Grøft, som adskilte Veien fra Skoven. Moiselet, som havde gjennemgaaet sin ungdommelige Lethed, fulgte hans Exempel. En af Gendarmerne sprang af Hesten for at forfølge dem; men hvorledes var det muligt selv med den bedste Villie at løbe med Ridestøvler og en tung Sabel? Medens Gendarmen ad en Omvei søgte at afskære sine to Fanger, forsvandt de i det Tykke af Skoven og vare snart i Sikkerhed.

De fulgte en Sti, som førte dem til Vanjoursskoven. Moiselet standsede, da de vare komne ind i Skoven, saae sig omhyggeligt omkring og gik ind i et Buskads. Her knælede han, stak sin Arm ind under en Busk og fremtog en Spade. Nu stod han hurtigt op, gik et Par Skridt frem uden at sige et Ord, og da de kom til et Birketræ, af hvilket nogle Grene vare afbrudte, tog han Hat og Kjole af og begyndte at grave af al Magt. Han arbeidede saa ufortrødent, at han snart kunde lægge Spaden fra sig med et selvtilfreds Udbrud, der underrettede hans Kammerat om, at han uden nogen Tryllestavs Hjelp havde opdaget den skjulte Skat. Bødkeren syntes nærved at besvime af Glæde, men fattede sig dog hurtigt og løftede Skrinet op. Vidocq, der imidlertid havde sat sig i Besiddelse af Spaden, erklærede nu pludselig med forandret Stemme, at den til Tydskland Udvandrende var hans Fange.

„Gjør Du den ringeste Mine til Modstand", sagde han, „knuser jeg Hovedet paa Dig".

Da Moiselet hørte denne Trudsel, troede han, at han drømte, men da han følte den Jernhaand paa sine Skuldre, som havde kæmpet med de mest fortvivlede Røvere, er han sikkert bleven overbeviist om, at det ikke var nogen Drøm, men den forfærdeligste Virkelighed. Han blev saa tam som et Lam; Vidocq havde lovet ikke at forlade ham, og han holdt sit Ord. Paa Vandringen til Gendarmernes Vagthuus gjentog Moiselet ideligt: „Jeg er fortabt! Hvem skulde have troet det? Han saae ud til at være saadan en godmodig Fyr! Hvem skulde have troet det?"

Moiselet blev dømt til strengt Fængsel i sex Aar. Herr Senard var usigelig glad over at faae sine til tre hundrede tusind Francs vurderede Diamanter tilbage; men han var sneverhjertet nok til at nedsætte Douceuren til det Halve, og det faldt endog Vidocq vanskeligt at faae ham til at betale de fem tusind Francs, af hvilke han alt havde udgivet over tusind. Et Øieblik var han endog bange for, at skulde komme til at lide Tab for al sin Møie.

Og vi maae her bemærke, at Vidocq aldrig søgte at fordølge, at han havde modtaget disse fem tusind Francs, ligesaa lidt som nogen anden Douceur. En slig Forøgelse af hans Indkomster var ingenlunde sjelden, og herved lader det sig paa en tilfredsstillende Maade forklare, at uagtet hans Gage kun var fem tusind Francs om Aaret, kunde han dog forlade sit Embede, som han bestyrede i atten Aar, med en lille Formue.

(Sluttes i næste Nr.)

Literatur.

— Af den nye Udgave af Prof. Ludvig Meyers fortræffelige Fremmedordbog har det 3die Hefte (Compelle-discalere) forladt Pressen.

— Lystspillet »Jeanne qui pleure et Jeanne qui rit«, som er opført her under Titlen „To Enker", er nu udkommen paa A. Levys Forlag.

— Folkethingsmanden P. Chr. Zahle har fra 1ste October fortsat sit Ugeskrift „Ret og Pligt" i et større Format under Navn af „Staten". Bladet vil paa Grundlag af Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 behandle Forfatningsspørgsmaalet og søge at gjenoprette den gode Forstaaelse mellem danske og tydske Medborgere i Staten, i hvilken Anledning Bidrag i begge Sprog kunne finde Optagelse i det.

— Under Titelen: »Series for the Young« har B. Tauchnitz i Leipzig begyndt en Række Skrifter for Ungdommen i samme Udstyrelse som hans udbredte Collection of British authors. Første Bind indeholder Kenneth, af Forf. til The heir of Redclyffe, andet Bind Ruth and her friends, a story for girls.

— De Læsere, der holde af Jagteventyr i fjerne Lande, kunne vi anbefale »The Hunting Grounds of the old World by »the old Shekarry« H. A. L.« Bogen er særdeles spændende; dens Hovedskueplads er Ostindien, men Forfatteren gjør ogsaa Streiftog til Tscherkesserne og Algier, for at anstille Sammenligninger mellem Nydelsen af Løvejagten i Afrika og Tigerjagten i Asien.

— Under Pressen er i det keiserl. Trykkeri en fransk Oversættelse af et meget mærkeligt Skrift i arabisk-marokkansk Mundart: Marokkos Historie, skrevet for flere Aarhundreder siden af en Muselmand for Muselmænd. Den fortæller om Maurernes Rige i Granada; ophøier Islams Storhed og nedsætter med en ubeskrivelig Kraft og Grundhed Alt hvad der er christent. Det er en Aabenbaring af de muhamedanske Troesbekjenderes hemmelige Tanke, som den fremtræder i Virkeligheden ved den seneste Tids Begivenheder. Marokkanerne holde denne Bog hemmelig, men Udgiveren, den franske Consul i Marokko, har alligevel vidst at forskaffe sig et Exemplar af den.

— En sardinsk Oberst, der længe har tjent i Tunis, har skrevet og udgivet Napoleon I's Historie paa arabisk. Oplaget er sendt til Algier og Tunis for at udbredes der.

— W. O. v. Horn, der i Tydskland har skaffet sig en betydelig Læsekreds ved sin Kalender „die Spinnstube" har nu samlet sine „Erzählungen" og udgiver disse i det bekjendte Classikerformat i 50 Hefter.

— Den historiske Literatur i England er bleven beriget med „William Pitts Levnet" af Lord Standhope, „Englands Historie fra Utrechterfreden" af Lothrop Motley, og Hertugen af Wellingtons „Nye Depecher" Bd. 4—6, udgivne af hans Søn, hvilke indeholde Krigen mod Maratterne i Indien, Felttoget mod Danmark 1807 og den spanske Krig fra 1808—10.

— Julius Gundling har skreven en Roman „Henriette Sonntag", som er under Pressen.

— En persisk Oberst, der af Schahen er sendt til Paris som Fører for en talrig Kolonі af fornemme persiske Familiers Drengebørn, som skulle opdrages der, har til Brug for disse oversat Fénelons Télémaque paa persisk. Bogen trykkes i det keiserlige Bogtrykkeri.

— En Statistik over Bogproductionen i Tydskland nærner, at Campes Robinson er trykt i 57 Oplag, Mezers Complimentarbuch i 24, Fruchtersleben: Diätetik der Seele i 21, Stacks Evangel. Erbauungsbuch i 32, og Goffine Kat. Unterrichts- und Erbauungsbuch i 76 Oplag.

— Schleswigholsteiniana! „Altonaer Mercur" Nr. 230 har optaget følgende Anmeldelse af „Illustreret Tidende" i en Correspondance fra Kjøbenhavn til „Hamb. Nachr.": — — „Die erbärmliche „Illustrirte", die ihre Illustrationen aus anderen Blättern nachdruckt, stößt ihr Nothgeschrei um Abonnentenzeichnung aus und wird von den andern Blättern ihrer demokratisch-nationalen Gesinnung wegen belobt. Sie scheint doch dem Untergang nicht entrinnen zu sollen."

Musik.

— Af P. Heise kan der i dette Efteraar ventes et Hefte Sange, hvortil Texterne ere hentede fra Viserne i Hostrups Syngestykke „En Nat mellem Fjeldene".

— I Begyndelsen af November agter A. Dreyschock at foretage en Reise til Warschau, Kiew, Charkoff og senere til Moskow og Petersborg. Han har til Reisen skreven nogle brillante Compositioner, iblandt Andet et større Stykke »Andante maestoso et Allegro appassionata«, en nydelig Fantasi-Mazurka, og et Hefte Sange.

— Som Sangerinde ved Gewandhausconcerterne i Vinter er Frøken Scharnke fra Berlin engageret; en Nytids-musiker Herr v. Bronsart har overtaget Ledelsen af Enterpe-concerterne.

— I Hamborg vil Johannes Brahms i Vinter indrette nogle Soiréer for Kammermusik.

— Oratoriet „Das verlorne Paradies" af Rubinstein med Text efter J. Milton er nu udkommen i Leipzig.

— Den Samling „Norske Folkesange og Melodier", der udgjør 2det Bind af A. P. Berggreens store Folkesangs-Værk, skrider meget rask frem, saa at allerede de 9 første Hefter af dette Bind ere trykte.

— Nicolas Rubinstein, en Broder til Anton, har i de sidste Maaneder bereist Tydskland og Frankrig og vakt stor Opsigt ved sit Spil. Han er nu vendt tilbage til Moskow, hvor han indtager en lignende Stilling som Musikdirecteur som hans Broder i Petersborg.

Maleri.

— I en nylig afgivet Parlamentsberetning opføres alle Malerierne i det engelske Nationalgalleri; ved hvert er angivet Prisen, Datoen naar og af hvem det er kjøbt. Den